

Beyond Psychology #8 vraag 2

Het hoofd is onontkoombaar, maar niet de pet.

16 april 1986 AM.

Vraag 2

Geliefde Osho,

U bent 'het genie van het absurde' genoemd. Uw weg in deze wereld schijnt zo gestaag wild en gek dat veel mensen -- misschien alle mensen – vol verwondering, of verwarring zijn; en soms, zelfs boosheid. Maar het Europees parlement lijkt ook absurd en gek, met het verzamelen van stemmen om u voorgoed uit Europa te verbannen. Ik vraag me af wie is er meer absurd, u of zij? Kunnen we de waarheid ontdekken in uw absurditeit.

Zij zijn niet absurd; zij functioneren erg logisch. Ze kunnen het potentieel gevaar zien dat ik kan brengen aan de jonge generatie, die hun eeuwen van gevestigde belangen kan vernietigen.

Ze zijn niet absurd. Het kan absurd lijken – de hele wereld is tegen een enkele man – maar het is erg logisch. Ze kunnen zien dat wat ik zeg waar is, en ze kunnen op geen enkele manier hun moraliteit verdedigen, hun huwelijk, hun familie, hun sociale structuur. Natuurlijk zouden ze niet willen dat ik in contact kom met hun jeugd, want hun jeugd zal morgen machtig zijn; en als hun jeugd in vuur en vlam raakt door mijn ideeën zal morgen de oude wereld compleet ingestort zijn.

Om het oude te sparen en het nieuwe te verhinderen, nemen ze elke maatregel – en het is logisch. Ik ben zeker absurd.

Je moet de betekenis van absurd begrijpen. In het leven is alles wat betekenisvol is, absurd. Als je verliefd wordt op iemand is het absurd, het is niet logisch. Je kunt ons geen logisch antwoord geven waarom je op een bepaalde persoon verliefd geworden bent – man of vrouw. Het is iets buiten jou om dat jou heeft gegrepen. Het is niet iets wat jij doet. Zelfs als je het zou willen verhinderen, zou je er niet in slagen; je was in feite hulpeloos.

Jouw vreugde in een wereld vol ellende is absurd. Het heeft geen verbinding met de miserabele mensheid. Jij bent compleet alleen. Alles wat waardevol is – je houdt van muziek, je wordt bekoord door schoonheid, je zoekt de waarheid, je wenst je zelf te kennen – dit zijn allen absurde activiteiten.

Mediteren is absurd; het zou beter en meer logisch zijn om geld te verdienen.

Net voordat ik Nepal verliet, was er een groep sannyasins uit Delhi gekomen om me te verhinderen uit Nepal of India te gaan – een soort afvaardiging. Ze waren bereid om een groot paleis te kopen en alle regelingen te treffen voor een commune. Maar ik zei tegen hen: "Op dit moment zijn jullie emotioneel. Je zult in moeilijkheden geraken. Het paleis kost een miljoen dollar. Misschien kun je die hoeveelheid

verzamelen en zeggen dat ik wegga als het paleis niet wordt gekocht. Maar het paleis is niet het enige; dan zullen er minstens vijftig mensen hier wonen, en je zult niet in staat zijn hen te onderhouden. Het is niet een kwestie van een dag, dus wees logisch. Het is uit liefde dat jullie vragen of ik in India zal blijven, maar het is absurd. Je zult moeilijkheden voor mij en voor jezelf creëren. Ga dus terug, en denk erover na. Ik zal hier tien dagen langer wachten. Je kunt na zeven dagen komen met de beslissing.”

Ze zijn nooit gekomen. Ze moeten de implicaties hebben begrepen – ze zullen niet in staat zijn geweest om het voor elkaar te krijgen. Maar hun volharding was vanuit liefde, niet vanuit het verstand.

Ik ben absurd want wat ik je ook leer gaat in tegen alles wat jou is onderwezen. En jou zijn dingen zo lang geleerd dat je compleet vergeten bent dat ze twijfelachtig zijn.

Bijvoorbeeld, elke cultuur in de wereld heeft geloofd, heeft zijn jongere generatie geconditioneerd met een idee dat liefde permanent is, dat als je van een persoon houdt je altijd van die persoon houdt. Dit idee heeft eeuwenlang over de hele wereld de overhand gehad. Het lijkt logisch dat als je van een persoon houdt, dat precies het verschijnsel liefde het permanent zal maken. En waarom heeft iedereen het geaccepteerd? Omdat jij ook verlangt dat het permanent zou zijn. Iedereen wenst dat zijn liefde permanent zal zijn.

Dus het traditionele idee en jouw verlangen komen overeen, en het wordt een waarheid... zo sterk dat als jouw liefde verandert, dan niet alleen de anderen maar jijzelf begint te denken dat het geen liefde was – vandaar de verandering. Je verandert niet het basisidee van permanente liefde; je begint te denken: “Misschien wat ik als liefde dacht was geen liefde, want het is veranderd – en liefde verandert niet.”

Ik moet zeker absurd zijn, omdat ik tegen je zou willen zeggen dat in het leven alles verandert – ondanks jouw verlangen naar geen verandering. Het maakt niet uit dat, zittend aan de oever van de rivier, jij verlangt dat de rivier niet blijft stromen, dat de seizoenen niet zouden veranderen, dat de bloemen niet zouden verwelken, dat jeugd nooit in ouderdom zou overgaan, dat het leven nooit zou eindigen op het kerkhof.

Los van jouw verlangens... het bestaan luistert niet naar jouw verlangens, en volgt jouw verlangens niet, hoe mooi en hoe vroom ze ook zijn. Het bestaan gaat op zijn eigen manier door.

Alles verandert – en liefde is geen uitzondering. Nu ben ik misschien de eerste persoon die iedereen wil laten inzien dat liefde verandert: ze begint, ze wordt volwassen, ze wordt oud, ze sterft. En ik denk dat het goed is zoals het is. Het geeft je veel meer mogelijkheden om andere mensen lief te hebben, het leven rijker te

maken – want iedere persoon heeft jou iets speciaal te bieden. Hoe meer je liefhebt, des te rijker je bent, des te liefdevoller je wordt. En als het valse idee van permanentie is weggevallen, zal jaloezie automatisch verdwijnen; dan is jaloezie zinloos. Net zoals je verliefd wordt en waaraan je totaal niets kunt doen, zo is op een dag de liefde voorbij en je kunt er helemaal niets aan doen. Een bries kwam in jouw leven en ging voorbij. Ze was goed en geurig en koel, en je zou gewild hebben dat ze er altijd bleef. Je deed je best om alle ramen te sluiten en alle deuren, om de bries geurig, fris te laten blijven. Maar door de ramen en deuren te sluiten, heb je de bries gedood, haar frisheid; ze werd muf. Elk huwelijk is muf.

Ik ben absurd, omdat ik geen logica wil laten uitvoeren – die door mensen is gemaakt – op het bestaan. Door te proberen het bestaan logica op te leggen, creëer je eenvoudig ellende voor jezelf, want je gaat falen; jouw falen is absoluut. Miljoenen mensen pretenderen gewoon dat ze elkaar nog steeds liefhebben. Eens hebben ze elkaar bemind, maar nu is het slechts een herinnering, die steeds elke dag zwakker en zwakker wordt. Maar vanwege het idee van permanentie zijn ze bang om de waarheid te zeggen.

En het is geen boosheid, het is geen haat; het is niet iets tegen de ander. Het is gewoon de manier van het leven – liefde verandert. Het is als de seizoenen, en het is goed om zomer te hebben en winter te hebben, en regen te hebben... de herfst en de lente.

Jouw hele leven kan of als logica of als bestaan geleefd worden. Het bestaan zal absurd zijn. Het ene moment is het één ding; een ander moment is het iets anders. En jou is de keuze gelaten om te blijven pretenderen dat het nog steeds hetzelfde is, of eerlijk en oprecht te zijn en te zeggen dat het een mooi moment was maar dat het voorbij is. De oase is voorbij en nu zijn we in de woestijn, en we weten dat we in de woestijn zijn; we kunnen niet genieten, we kunnen ons niet verheugen. Toch zijn we aan elkaar gebonden met het idee van permanente liefde. Die permanente liefde is een logisch idee.

Echte liefde is als een echte roos. Ze gaat veranderen. Van de ochtend tot de avond gaat ze verschillende vormen aannemen, verschillende schakeringen, en tegen de avond zal ze weg zijn. En ik denk niet dat er iets mis mee is.

Liefde is gewoon een voorbeeld. Je hele leven zit vol met zulke dingen. Bijvoorbeeld, elk kind is respect voor de ouders geleerd, respect voor de leerkrachten, respect voor ouderen. Respect is een mooie ervaring, maar als je respectvol moet zijn, op een soort gekunstelde manier, is het lelijk.

Mij werd steeds weer gezegd in mijn kindertijd: “Je moet respectvol zijn.”

Ik zei dan tegen mijn vader, “Voordat je tegen me zegt dat ik respectvol tegen iemand moet zijn, zou je tenminste zeker moeten zijn of hij respect verdient; anders maak je me onecht. Ik weet dat iemand respect niet verdient; maar hij is ouder, en

van mij wordt verwacht respectvol te zijn. Ik ben bereid om respectvol te zijn, maar er moet iets in overeenstemming mee zijn. Waarom zou ik respectvol zijn?”

Maar door de eeuwen heen, hetzelfde idee in verschillende dimensies... wees respectvol tegenover je ouders. Maar waarom? Gewoon omdat ze je geboorte hebben gegeven? Was het geen vreugde voor hen? Als het een vreugde voor hen was, dan hebben zij reeds hun beloning gekregen. Als ze nu respect van je willen, dan moeten ze het respect waard zijn.

En mijn vader zei dan: “Jij spreekt altijd absurditeiten. We leven nu eenmaal in een maatschappij, en in de maatschappij gaat het volgens bepaalde disciplines. Bepaalde manieren moeten gevolgd worden; anders zul je door de maatschappij verpletterd worden. Dus wees niet absurd,” was wat hij voortdurend tegen me zei.

En ik zei, “Ik zou niet graag verpletterd worden door de maatschappij, maar ik kan me niet logisch gedragen, als ik zie dat het bestaan in een andere richting beweegt. Wat u zegt is logisch. U zegt, ‘Dit is de manier waarop de dingen altijd werden gedaan; en dit is de manier dingen moeten worden gedaan.’”

En er zit een logica in – dat als je respectvol ten opzichte van anderen bent, zullen anderen respectvol naar jou zijn. Als jij de maatschappij helpt, zal de maatschappij jou helpen. Maar als je de maatschappij blijft bekritisieren, als je overal fouten blijft vinden, zul je alleen overblijven, en je kunt het niet winnen van de overgrote meerderheid. Logica is de manier van winnen in de maatschappij.

Wees logisch, en het zal makkelijker zijn voor je om ladders te beklimmen.

Ik zei: “Ik zou trouw aan het bestaan willen zijn – en het bestaan is absurd. Ze heeft geen logica. Ze heeft geen zin. Ze heeft een enorme schoonheid, ze heeft enorme mogelijkheden voor extase, maar je kunt er geen logisch systeem van maken.”

Dus onthoudt het: het Europees parlement, het Amerikaanse parlement – en anderen zullen spoedig volgen – gedragen zich allen erg logisch.

Ik geloof in deze betekenisloze, mooie chaos van het bestaan, en ik ben bereid met haar te gaan waar het ook heenleidt

Ik heb geen doel, want het bestaan heeft geen doel. Ze is eenvoudig, bloeiend, vol bloesem, dansend – maar vraag niet waarom. Gewoon een overstromen van energie, zomaar zonder enige reden.

Ik ben voor het bestaan. En dat is wat ik een sannyasin noem: voor het bestaan zijn. Het enige wat je zult moeten afstaan zal jouw logische mind zijn. Dus begin maar te leven op een existentiële onlogische manier. De wereld kan jou wel absurd noemen, gek... Nou en?